

tionære Venstres fiskale Krav. Det falder ganske indenfor Rammen af de landbopolitiske Hensyn, der er de mest planmæssigt dyrkede i Venstreregeringens samlede Finansplan.

Chokoladeskatten vil jeg for mit Vedkommende ikke stemme imod, da jeg principielt erkender dens Berettigelse. Men jeg finder, at en 10—15 pCt.'s Afgift vilde være fuldstændig passende, og dertil burde efter min Formening være føjet en rimelig Afgift paa Kaffe og Te til Eksempel. Hvad den svenske Socialdemokrat i Fjor som svensk Folkerepræsentant stemte for, nemlig den da foreslaaede Kaffetold, og hvad han i Aar som Statsminister paatænker at fremlægge Lovforslag om; det tror jeg, at den højtærede Venstreregering i Danmark uden at behøve at drives hverken af Frygt for eller Kærlighed til sine Vælgere kunde gaa med til uden at risikere noget som helst. Hvad der ligger udover de 10—15 pCt., betragter jeg nærmest som en Tiendeafgift paa et Byerhverv til en Landbopolitik, som Byerne neppe vedblivende vil taale med samme Taalmodighed som hidtil. Restaurations-skatten derimod vil jeg for mit Vedkommende stemme imod, fordi det forekommer mig, at den sagligt, skattemæssig set, er ganske uholdbar og politisk ganske ufor-svarlig.

Pinholt: Naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi jeg har ondt ved at forstaa, at naar ved den Afstemning, som nu skal foregaa, de to store Oppositionspartier, Socialdemokratiet og det radikale Venstre, vil stemme imod disse to Lovforslag, det da kan være andet end en storpolitisk Handling, der her foretages, i Stedet for en skattepolitisk. Naar det staa saaledes for mig, er det, fordi jeg ser tilbage til de Forhandlinger, der foregik her paa Rigsdagen i Samlingen 1911—1912. Den nuværende højtærede Stats- og Finansminister var den Gang Finansminister og skulde ogsaa den Gang have gennemført en Reorganisation af vore Skatter, og til det Formaal forelagde han Forslag om en forøget Skat paa Brændevin, en forøget Skat paa Øl og en Cigarettskat. Det var meget smaa Beløb, der derigennem skulde indkomme. Jeg tror, det var $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr. paa Spiritussen, 3 Mill. Kr. paa Øllet og knap 1 Mill. Kr. paa Cigaretterne. Disse Skatter stemte man imod fra de to Partiers Side. Den socialdemokratiske Ordfører, Gustav Bang, udtalte ved den Lejlighed, at Indkomst- og Formueskattens Stilling i denne Skattetragedie eller Skattekomedie, som

her blev opført, var at trække Brændevins-skatten og Ølskatten igennem. Jeg maa sige, at de højtærede Socialdemokrater senere har spillet meget stærkt med i den Tragedie eller Komædie, som han den Gang mente skulde opføres. Og det radikale Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode, udtalte ved den Lejlighed: „Det Standpunkt, vi altsaa for vort Vedkommende indtager til de Skattelove, den højtærede Finansminister har fremlagt, gaar ud paa at forkaste de to Forbrugsskatter, Spiritus- og Ølskatten, som en Opkrævning af den fattige og mindre velstillede Befolknings Indkomst“. Han og Partiet saa den Gang saaledes paa det, at det var en Opkrævning af den fattige og mindre velstillede Befolknings Indkomst.

Der var den Gang Tale om at lægge en Skat af 14 Ø. paa en Flaske Akvavit og $1\frac{1}{2}$ Ø. paa $\frac{1}{2}$ Flaske Øl. Senere forhøjede den radikale Regering, støttet af Socialdemokraterne, Skatten paa Brændevin til 6 Kr. 48 Ø. pr. Flaske og Skatten paa Øl fra 10 Kr. 25 Ø. pr. hl til 18 Kr., d. v. s. over dobbelt saa meget, som den blev forhøjet forrige Gang. Det forekommer mig, at disse uhyre Skatteforøgelser netop paa det indenlandske Forbrug er et Vidnesbyrd om, at naar man selv har Regeringen og selv skal bruge Pengene, er man ikke saa bange for at lægge meget betydelige Udgifter paa den mindre bemidlede og fattigste Del af Befolkningen. Spiritusskatten bragte saadant noget som 28 Mill. Kr. mere aarlig, Ølskatten saadant noget som 15 Mill. Kr. mere aarlig. Dertil blev føjet en Skat paa Tobak og Cigaretter, som bragte henimod 24 Mill. Kr. mere ind end den lille Cigarettskat, som blev paalagt i 1911—1912. Naar jeg dertil føjer, at man var meget misfornøjet med Forlystelsesskatten, om hvilken man brugte de stærkeste og mest haarrejsende Ord, men senere fordoblede og udvidede den meget betydeligt, kan jeg ikke faa andet ud af dette de ærede Partiers Standpunkt fra 1911—12, end at det i Virkeligheden er saaledes, at hvis de ærede Partier en Gang igen faar Regeringen her, kan vi vente, at netop de Skatter, som her gennemføres, vil blive drejet meget betydeligt opad. Der er vist ikke nogen Tvivl om, at de ikke vil afskaffe dem, men at de tværtimod vil bruge dem.

Der er blevet sagt fra flere Sider, ogsaa fra Oppositionens Side, at den Skat, der her er Tale om, vil gribe forstyrrende ind i de paagældende Virksomheder. Det er et Argument, som man altid bruger, naar saadanne nye Skatter skal indføres. Det ærede